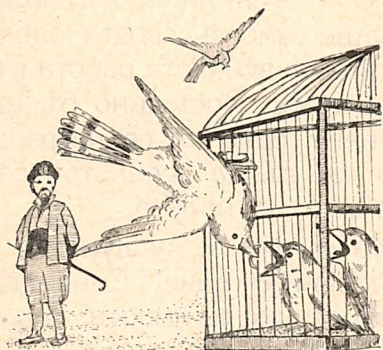

— Слушайте, — подхвана дѣдо Райко. Ще ви кажа една приказка.

— Въ нашата градина на едно дърво имаше гнѣздо и врабчета. Взехъ ги и ги поставихъ въ кафезъ.

Баща имъ и майка имъ скоро ги намѣриха. Почнаха да хвъркатъ около кафеза и да донасятъ зрънца, червейчета, мушички и разни плодове.

Хранѣха постоянно малкитѣ. Не ги оставиха никога гладни. Нощемъ кацахъ на кафеза и спѣха до рожбитѣ си

Врабчетата бързо растѣха и почнаха да пърпелкатъ изъ кафеза. Родителитѣ имъ продължаваха да имъ носятъ храна.

Една нощъ издебнахъ старитѣ врабчета, и ги хванахъ. Сутринята отворихъ кафеза. Малкитѣ изхвъркнаха веднага. На мѣстото имъ поставихъ старитѣ. И знаете ли, що стана? Никое отъ тѣхнитѣ врабчета не дойде да имъ донесе храна. Щѣха да умратъ горкитѣ отъ гладъ. Домилѣ ми и ги пустнахъ да се грижатъ сами за себе си.

Старецътъ свърши приказката. Синоветѣ и снахитѣ се спогледаха мълчаливо.

— Не, дѣдо, извикаха малкитѣ му внучета, ние нѣма да бждемъ като врабчетата!

Преразказалъ: Хр. Спасовски

КОЛКО МИ СЕ ИСКА

Колко ми се иска,	Пѣсни ние знаемъ,
баба да е малка,	ще търчиме двама;
да ми е другарка —	съ куклата голѣма
съ мене да се киска.	двама ще играемъ.

Хайде, бабо драга,
почвай ти играта!
Вижте я — горката,
тя заспа на прага.

В. Ив. Стояновъ